

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Λ. Ηρακλείου 145- 142 31 ΠΕΡΙΣΣΟΣ

τηλ.:210-2592418 fax: 210-2592388

e-mail: mailbox@gt.kke.gr, <http://www.kke.gr>

Συνέντευξη του ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Δημήτρη Κουτσούμπα στην ιστοσελίδα του Οικονομικού Ταχυδρόμου και τους δημοσιογράφους Δημήτρη Μανιάτη, Αλεξάνδρα Φωτάκη και Ελένη Στεργίου στη ΔΕΘ

Σήμερα νομίζω πως η μέρα είναι ξεχωριστή για το φόρουμ του Οικονομικού Ταχυδρόμου. Πάντα σε περιβάλλον ΔΕΘ, πάντα ζωντανά, πάντα με τη βοήθεια και τη συνέργεια πολύ καλών συναδέλφων.

Ο Δημήτρης Κουτσούμπα, ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, είναι μαζί μας στον απόηχο της ομιλίας του στο Βελλίδειο, αλλά και ενόψει ενός πολύ μεγάλου γεγονότος, που γιορτάζει η ΚΝΕ και το ΚΚΕ φέτος, 50 χρόνια Φεστιβάλ. Μια μεταπολίτευση, μια ζωή, γενιές και γενιές, συγκίνηση, τιμή και χρέος...

Καλησπέρα σας, καλό μεσημέρι, καλό απόγευμα, σε εσάς και σε όλους όσους μας ακούν, μας βλέπουν.

Χαρά μας που σας έχουμε εδώ κ. Γενική Γραμματέα. Με την Ελένη και την Αλεξάνδρα θα κάνουμε μια ελεύθερη συζήτηση όπως συνηθίζετε. Είστε ένας λαϊκός άνθρωπος, ένας κανονικός άνθρωπος και μιλάτε κανονικά και υπό αυτή την έννοια, κι εμείς θέλουμε να κάνουμε μια ζωντανή συζήτηση, ξεκινώντας από το Φεστιβάλ.

Ήμασταν παιδιά στα καρότσια, μεγαλώσαμε μαζί με το Φεστιβάλ... Όλοι κάτι έχουμε να θυμηθούμε..

Εγώ δεν ήμουν τότε τόσο παιδί βέβαια, όταν ξεκίνησε. Στο πρώτο Φεστιβάλ είχα την ευθύνη της νυχτερινής περιφρούρησης, στο Φεστιβάλ στο γήπεδο Ζωγράφου, τον Σεπτέμβριο του 1975.

Ο Δημήτρης Κουτσούμπα πως είναι τότε, δώστε μια εικόνα.

Φοιτητής ήμουν, στη Σπουδάζουσα, ήμουν 20 χρονών περίπου, 19 στα 20. Βγαίναμε από τη δικτατορία, ήταν και διαφορετικό το κλίμα της περιόδου εκείνης. Μετά τη μεγάλη καταπίεση, τις ανελευθερίες, την παρανομία του Κόμματος και της ΚΝΕ βγαίναμε στη νομιμότητα, στην αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία, υπήρχε ένα ογκούμενο νεολαιίστικο κίνημα πολύ δυνατό, εκείνη την περίοδο...

Υπήρχε κι ένας φόβος; Υπήρχε μια κινητοποίηση από τη μεριά του Κόμματος και της ΚΝΕ εκείνη τη στιγμή;

Φυσικά, φυσικά. Μα υπήρχαν και προσπάθειες απαγορεύσεων τότε του Φεστιβάλ και από τις αστυνομικές δυνάμεις, από τον κρατικό μηχανισμό. Αλλά όπου πήγαινε το Φεστιβάλ της ΚΝΕ έκανε τα υποτιθέμενα άλση τότε και τα οικόπεδα που ήταν παρατημένα και σκουπιδότοποι, τα έκανε πραγματικά ζωντανούς χώρους, ζωής, και μετά δεν άφηνε ούτε ένα σκουπιδάκι κάτω. Και βέβαια αυτό μετά έμενε στον ίδιο το λαό της περιοχής, είτε στο Περιστερί, είτε στην Καισαριανή, είτε σε άλλες περιοχές, όπου πήγε το Φεστιβάλ. Αυτή ήταν η μεγάλη προσφορά επίσης της ΚΝΕ, μαζί με το τεράστιο πολιτικό και πολιτιστικό αποτύπωμα που άφηνε κάθε χρόνο. Και έτσι καθιερώθηκε και τελικά κατέληξε να είναι ο μοναδικός θεσμός νεολαιίστικος, πολιτικός, πολιτιστικός, που να υπάρχει 50 χρόνια.

Ποιο από τα Φεστιβάλ που έχετε πάει θα σας μείνει αξέχαστο;

Κάθε Φεστιβάλ ήταν ξεχωριστό. Και το πρώτο ήταν σημαντικό και το τελευταίο πέρσι ήταν και αυτό που ζω αυτές τις μέρες εδώ στη Θεσσαλονίκη, -είμαι από την Πέμπτη εδώ- με τεράστιες πολύ μεγάλες εκδηλώσεις με γνωστούς καταξιωμένους καλλιτέχνες. Ήταν π.χ εδώ ο Εμίρ

Κουστουρίτσα, την Πέμπτη το βράδυ, σε μια συζήτηση με αφορμή τα 25 χρόνια από την επέμβαση και τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία. Σε μια συζήτηση για τον πόλεμο, την τέχνη και τον πολιτισμό και πως επιδρά. Πως ο καλλιτέχνης, η νεολαία, ο λαός, απαντά σε αυτά τα ζητήματα, σε συνθήκες πολέμου, με τον πολιτισμό, με την ανάταση, τη συζήτηση, τη δημιουργία, την προσπάθεια να προβληματιστεί και να ανοίξει νέους δρόμους για το παρόν φυσικά, αλλά κυρίως για το μέλλον. Ήταν πολύ σημαντική η παρέμβαση αυτή. Χθες ο Εμίρ ήταν πάλι σε ένα Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους, ντοκιμαντέρ κλπ. στην Αθήνα και ήταν πάρα πολλοί από ότι έμαθα. Εγώ ήμουν εδώ στη Θεσσαλονίκη, χθες το βράδυ. Είχαμε την ομιλία στο Βελίδειο, απάντηση στα μέτρα που εξήγγειλε η κυβέρνηση, ο Πρωθυπουργός και σήμερα το βράδυ είναι η ομιλία στο κεντρικό Φεστιβάλ της ΚΝΕ εδώ στο Στρατόπεδο Καρατάσιου.

Και απλά για τον κόσμο να το πούμε, για να το ξέρει, για να το θυμάται ότι την εβδομάδα που έρχεται έχουμε την κορύφωση όλων των φεστιβάλ με το Φεστιβάλ στην Αθήνα στο Πάρκο Τρίτση. Τέσσερις μέρες φέτος, τρομερά αφιερώματα, από την Πέμπτη μέχρι την Κυριακή και Αμερικάνους καλεσμένους...

Και Αμερικάνους.

Υπήρξε αυτό το ταξίδι του Γενικού Γραμματέα... Εμπειρία για σας με την AMAZON και τους εργαζόμενους ... Πάμε να δούμε ένα βιντεάκι που έχουμε; ΚΚΕ Amazon και Chris Smalls. Είναι ο πρόεδρος των εργαζομένων της Amazon.

Αυτό το ταξίδι ήταν μια εμπειρία για σας ... Σήκωσε και τη γροθιά ο πρόεδρος των εργαζομένων “η εξουσία στο λαό”.

Εκεί στις ΗΠΑ συνάντησα το Σωματείο των εργαζομένων. Στην Amazon δουλεύουν 60000 εργαζόμενοι σε πολύ δύσκολες συνθήκες καταπίεσης και εκμετάλλευσης, εκτός των άλλων. Έχουν οργανωθεί στο συνδικάτο τους, έχει μεγάλο κύρος το Συνδικάτο. Ο **Chris Smalls**, είναι ο πρόεδρος του σωματείου της Amazon. Δεν είναι τυχαίο για παράδειγμα πως στις προηγούμενες εκλογές τον είχε καλέσει ο Μπαϊντεν σε συνάντηση, ακριβώς γιατί θέλουν και τα ψηφαλάκια των εργαζομένων. Μου έλεγε ότι ήταν τραγική εμπειρία. Άλλο ζήτημα αυτό. Αλλά η ουσία είναι ότι μάθαμε για το πως αγωνίζονται . Γιατί εδώ έρχεται μια εικόνα ότι στη μητρόπολη του καπιταλισμού, στη «γη της επαγγελίας», δεν υπάρχει εργατικό κίνημα, δεν υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται, νεολαίοι που αγωνίζονται. Το αντίθετο είδαμε εμείς. Γιατί πχ εκτός από το σωματείο της Amazon που κάνει σημαντικούς αγώνες σε ένα κομβικό στρατηγικής σημασίας κλάδο και μονοπώλιο, είχα την ευκαιρία να συναντήσω και να πάω να επισκεφθώ το πανεπιστήμιο της Columbia, που ήταν ένα από τα 100 και πανεπιστήμια που οι φοιτητές κάνανε αποχή, απεργούσαν, είχαν στήσει μάλιστα κατασκήνωση και είχαν καταλάβει το χώρο του πανεπιστημίου, για συμπάρασταση στο λαό της Παλαιστίνης, με τη γενοκτονία που δέχεται από το Ισραήλ. Γίνονται διεργασίες και μέσα στην αμερικάνικη κοινωνία, παρά το ότι οι συνθήκες οπωσδήποτε είναι πάρα πολύ δύσκολες.

Και οι δημοσιογράφοι συσπειρώνονται στα συνδικάτα και μην ξεχνάμε ότι υπήρχε ένα ηρωικό ΚΚ στις ΗΠΑ με τον Γκας Χολ τον περίφημο Γραμματέα ...

Έναν πόλεμο που συνεχίζεται και λίγο στην Ελλάδα έχουμε αρχίσει να τον βάζουμε στην άκρη, τουλάχιστον τα ΜΜΕ, τον πόλεμο στην Παλαιστίνη, στη Μέση Ανατολή και μας επηρεάζει άμεσα... Σωστά;

Δυστυχώς έχουν ξεπεράσει τους 40.000 οι νεκροί. Στην απόλυτη πλειοψηφία τους είναι άμαχοι, γυναίκες, παιδιά, γέροντες, και δυστυχώς και οι ΗΠΑ και η ΕΕ και η Ελλάδα μέσω της ελληνικής κυβέρνησης αλλά και με την ανοχή θα έλεγα και άλλων κομμάτων, σήμερα, συνεχίζουν την υποστήριξη αυτού του απαράδεκτου δολοφονικού εγκληματικού καθεστώτος του Νετανιάχου, του Ισραήλ, που δολοφονεί ανθρώπους και βεβαίως κινδυνεύει να ανάψει η φλόγα του πολέμου. Ήδη έχει γενικευθεί ο πόλεμος. Δεν είναι μόνο οι επιθέσεις στη Γάζα εκ μέρους του Ισραήλ, έχουμε και στη Δυτική όχθη. Στην ουσία πάνε για γενοκτονία όλου του παλαιστινιακού λαού, να μην υπάρχει καν παλαιστινιακό έδαφος όπου να μένουν Παλαιστίνιοι. Και βεβαίως υπάρχουν επιθέσεις και στο Λίβανο και στη Συρία. Φτάνουν μέχρι την Υεμένη και τον Περσικό Κόλπο, την Ερυθρά Θάλασσα, αυτές οι συγκρούσεις και συμμετέχει η Ελλάδα και με φρεγάτες, παρά την έντονη αντίδραση και διαμαρτυρία και εν ενεργεία Ελλήνων στρατιωτικών, που συμμετέχουν σ' αυτές τις

αποστολές. Κάνουν δηλώσεις και βγαίνουν ανοιχτά πλέον και λένε ότι πρέπει να σταματήσει η Ελλάδα να συμμετέχει σ' αυτόν τον πόλεμο στηρίζοντας ένα απαράδεκτο εγκληματικό καθεστώς.

Να ρωτήσω κάτι, είναι τυχαίο ότι στον απόηχο του πολέμου στη Μέση Ανατολή και στην Ουκρανία έχει ανοίξει θέμα, να βρούμε μία λύση στα Ελληνοτουρκικά με αφορμή και τα “ήρεμα νερά” αλλά και στο Κυπριακό; Συνδέονται όλα αυτά;

Όλα αυτά είναι το ίδιο ντόμινο εξελίξεων. Γιατί δεν μπορεί να έχεις πόλεμο για παράδειγμα στην Ουκρανία, στη γειτονιά σου, να συμμετέχεις ενεργά κι εσύ ως χώρα επιτιθέμενη στην ουσία, στέλνοντας οπλικά συστήματα, προετοιμάζοντας στρατιώτες, εκπαιδεύοντας αξιωματικούς εκεί του αντιδραστικού καθεστώτος Ζελένσκι, στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο που υπάρχει με την Ρωσία, να έχει επιπτώσεις αυτό στην ευρύτερη περιοχή. Να υπάρχει η Μ. Ανατολή, να υπάρχουν μεγάλες πιέσεις που γίνονται για την ηλεκτρική διασύνδεση Ελλάδας – Κύπρου – Ισραήλ, και είχαμε πρόσφατα και την απαράδεκτη παρέμβαση των ΗΠΑ μέσω της πρέσβειράς τους στην Κύπρο, που “σώνει και καλά” λέει να γίνει αυτό και να συμφωνήσουν σε αυτό, το παλεύει. Και βεβαίως όλα αυτά που γίνονται και στο παρασκήνιο αλλά και στο προσκήνιο, τα βλέπουμε, όπου πάμε για μία επίλυση του Κυπριακού, που θα είναι καθαρά διχοτομική λύση, στην κατεύθυνση των δύο κρατών, ενώ την ίδια στιγμή η κυβέρνηση κάνει σοβαρές υποχωρήσεις, απ' ότι φαίνεται, ή είναι διατεθειμένη να κάνει απέναντι στις τούρκικες αξιώσεις, που αφορούν κυριαρχικά δικαιώματα και κυριαρχία της Ελλάδας, παρότι η κυβέρνηση το αρνείται συνεχώς δημόσια.

Άρα “τα ήρεμα νερά” είναι μία πρόφαση.

Είναι πρόφαση. Εμείς λέμε στον ελληνικό λαό, χωρίς να φοβάται, αλλά να είναι έτοιμος, να επαγρυπνεί, διότι έχει ανοίξει όλη αυτή η βεντάλια των διεκδικήσεων και των συμφωνιών που θα δημιουργήσουν νέα προβλήματα και αντί να φέρουν ειρήνη, συνεργασία των λαών και των κρατών της περιοχής θα οξύνουν παραπέρα όλες τις αντιθέσεις, γιατί τα ανταγωνιστικά συμφέροντα, τα οικονομικά συμφέροντα είναι μεγάλα και στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο, σε όλη την περιοχή μας. Και βεβαίως και η Τουρκία είναι μία ισχυρή χώρα σε μία επίσης γεωστρατηγική θέση. Ξέρουμε την πολιτική της, το παίζει σε πολλαπλά ταμπλό αξιοποιώντας αυτή της την θέση. Από την μια μεριά οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ προσπαθούν να την σταθεροποιήσουν και να την κρατήσουν στην αγκαλιά του ΝΑΤΟ, να τη βγάλουν από την σφιχτή αγκαλιά που της έχει ανοίξει ο Πούτιν και η Ρωσία, μια άλλη επίσης μεγάλη καπιταλιστική δύναμη στο Ευρωασιατικό μπλοκ. Και βεβαίως όλα αυτά δημιουργούν σοβαρά προβλήματα και επιπτώσεις σε ό,τι αφορά την Ελλάδα και τα κυριαρχικά δικαιώματα. Και βέβαια το πρώτο ζήτημα που θα ανοίξει θα είναι η Κύπρος, όπου την θεωρούν ως πιο αδύνατο κρίκο για να ανοίξουν αυτό το ζήτημα παραχωρώντας ουσιαστικά στις αξιώσεις του κ. Ερντογάν και της τούρκικης άρχουσας τάξης.

Τώρα το ερώτημα βέβαια είναι, λέει η άλλη πλευρά, ότι η χώρα μας έχει δεσμεύσεις, είναι μία χώρα που είναι μέλος του ΝΑΤΟ, μέλος του σκληρού πυρήνα της Ευρώπης, άρα και με αυτή την έννοια, σύμφωνα με τον κ. Μητσοτάκη, είμαστε στην σωστή όχθη της Ιστορίας, στα θέματα τα γεωστρατηγικά και τα οικονομικά. Τι λέτε για αυτό;

Η σωστή όχθη της Ιστορίας είναι να είσαι με ό,τι συμφέρει τους λαούς. Η ένταξή μας, η συμμετοχή μας στο ΝΑΤΟ, όλα αυτά τα χρόνια αν κάνουμε έναν απολογισμό αυτής της 70χρονης πλέον πορείας, αλλά μην πάμε τόσο μακριά. Ας δούμε τα τελευταία 50, τα τελευταία 20-30 χρόνια δείχνουν μόνο δεινά για τον ελληνικό λαό και για τους άλλους λαούς από τη συμμετοχή μας στο ΝΑΤΟ και από τους “φίλους” που έχουμε. Το ίδιο και στην ΕΕ, κυρίως ως οικονομικές επιπτώσεις που έχει στον εργαζόμενο ελληνικό λαό η συμμετοχή μας στην Ένωση και θυμίζω μόνο τα τελευταία, που είναι το Ταμείο Ανάκαμψης, οι αυστηροί δημοσιονομικοί έλεγχοι και βεβαίως η νέα οικονομική κρίση που έρχεται – αυτή είναι η εκτίμησή μας – και που καθόλου για αυτό δεν προετοιμάζονται οι ελληνικές κυβερνήσεις, τα άλλα κόμματα. Κυρίως δεν προετοιμάζουν τον ελληνικό λαό για αυτό που πρόκειται να συμβεί και που θα την πληρώσει πάλι ο ίδιος.

Έπιασαν οι εξαγγελίες Μητσοτάκη για την ακρίβεια;

Ελάτε τώρα. Μόνο για ανέκδοτο. Και μόνο μία βόλτα να κάνουμε μέσα στην Διεθνή Έκθεση από τον απλό εργαζόμενο κόσμο που κυκλοφορεί, μισθτούς, υπαλλήλους, νέους, αυτοαπασχολούμενους, μικροεπιχειρηματίες, συνταξιούχους θα γελάσουν, θα ειρωνευτούν και θα

πουν ότι «είναι απαράδεκτα, πρόκειται για μία ακόμα κοροϊδία». Ακόμη και τα επιμέρους επιδόματα που έδωσε για μικρό διάστημα, κι αυτά εξανεμίζονται από όλες τις άλλες διακηρύξεις. Για παράδειγμα η ακρίβεια στο ρεύμα, στο νερό, στα τρόφιμα είναι ένα ολόκληρο ζήτημα που χρειάζεται συνολικότερη αντιμετώπιση. Δεν λύνεται αυτό με ημίμετρα. Εδώ πρέπει να δεις για παράδειγμα το ζήτημα της πράσινης μετάβασης. Το αδιέξοδο που οδήγησε αυτή η πολιτική και στρατηγική συνολικά της ΕΕ με τη σύμφωνη γνώμη της Ελλάδας φυσικά συμμετέχοντας εκεί. Τα αδιέξοδα της πράσινης μετάβασης, που αντί να μειώσουν όπως υπόσχονταν το ρεύμα και τις τιμές της Ενέργειας, έχουν αυξήσει τον λογαριασμό στα λαϊκά νοικοκυριά. Κάτι το οποίο το είχαμε προβλέψει, είχαμε προειδοποιήσει. Γιατί όταν κάνεις Χρηματιστήριο Ενέργειας, που το ξεκίνησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και το απογείωσε η κυβέρνηση Μητσοτάκη, όταν έχεις το εμπόριο ρύπων, όταν κλείνεις τον λιγνίτη και αναγκάζεσαι μετά να τον επαναλειτουργήσεις με ό,τι κόστος έχει αυτό και για την ελληνική οικονομία και στην τσέπη του Έλληνα εργαζόμενου γιατί δεν πρόβλεψες εξελίξεις, ενώ όλα έδειχναν ότι πάμε για μία γενικότερη σύγκρουση, όταν απογειώθηκε η τιμή του φυσικού αερίου λόγω του πολέμου. Και βεβαίως στη συνέχεια όταν αποδείχθηκε ότι ο λιγνίτης ήταν πιο φθηνό μέσο. Και βέβαια μπορούσαν με περιβαλλοντικές ρυθμίσεις να λυθούν και τα όποια προβλήματα προέβαλλαν ως δήθεν επιβαρυντικά για το περιβάλλον στην περιοχή της Δυτικής Μακεδονίας. Όταν λοιπόν έχεις όλα αυτά, και όταν ανεξέλεγκτα αιολικά πάρκα χωρίς να υπάρχουν αιολικά πάρκα, όταν δίνεις ζεστό χρήμα στους υποτίθεται «πράσινους» επενδυτές, δηλαδή μεγάλους ομίλους που έχουν τις ανεμογεννήτριες, τα φωτοβολταϊκά και αυτό μετακυλύεται σε κόστος για την λαϊκή οικογένεια στην τιμή του ρεύματος. Καταλαβαίνουμε ότι χρειάζεται ένα συνολικό κεντρικό επιστημονικό σχέδιο μιας οικονομίας που θα ελέγχεται από το κράτος, ένα εργατικό κράτος, να είναι κοινωνική ιδιοκτησία δηλαδή αυτά, πάμε στην ουσία του προβληματισμού, της σκέψης και των προτάσεων που κάνει το ΚΚΕ για το πως πρέπει να σχεδιαστεί η οικονομία, ποια πρέπει να είναι αυτή η κοινωνική οργάνωση, ποιος να έχει την ιδιοκτησία σε αυτά τα μέσα παραγωγής και τι μέτρα παίρνεις για να προστατεύεις και τον μισθό και το εισόδημα του ελληνικού λαού, να μην έχεις ενεργειακή φτώχεια, να έχεις ενεργειακή επάρκεια και βεβαίως να προστατεύεις και το περιβάλλον.

Υπάρχει ένας προβληματισμός πάντως, έτσι όπως σας ακούω και τα λέτε όλα αυτά. Υπάρχουν προβλήματα στον κόσμο. Είναι φανερό, τα οποία σας τα μεταφέρουν και σε εσάς, τα βλέπουμε και εμείς, το βλέπουμε και στις μετρήσεις. Το θέμα είναι ότι αισθάνεται η κοινωνία και ειδικά τα νέα παιδιά και σας μεταφέρω δηλαδή και όλη αυτή τη συζήτηση, «ποιο το νόημα να κάνω αγώνα», «για ποιο λόγο να διεκδικήσω τα δικαιώματά μου», «έτσι κι αλλιώς το ίδιο θα γίνει και τι θα γίνει, τα μέτρα τα ίδια θα είναι». Εσείς το βλέπετε αυτό; Αυτή τη ματαιότητα που μπορεί να έχει ένα κίνημα, το εργατικό κίνημα, η κοινωνία, την βλέπετε εσείς;

Είναι υπαρκτό πρόβλημα ως σκέψη σε μία μερίδα νέων, αλλά και μιας μεγάλης μερίδας του ελληνικού λαού αλλά εγώ θα σας έλεγα ότι κανένας αγώνας δεν πάει χαμένος. Οπότε και ένας αγώνας που μπορεί να μην ολοκληρωθεί ή να μην στεφθεί από σημαντική επιτυχία, δεν πάει χαμένος, γιατί προσθέτει πείρα, προσθέτει ταξική πείρα, οικοδομεί στη σκέψη, στην οργάνωση, στη μαζικότητα για το αύριο. Γιατί πρέπει να σκεφτούμε ότι υπάρχουν περίοδοι στην ιστορική κίνηση, στην κοινωνία μας, στην ιστορία, όπου τα πάντα βαδίζουν αργά ή φαίνεται να βαδίζουν αργά, να μην είναι έτοιμη δηλαδή μια μεγάλη κινητοποίηση μάζας ανθρώπων, μια εξέγερση, μια επανάσταση για ριζικές αλλαγές, για πραγματικές κατακτήσεις σε όλο το εύρος των δικαιωμάτων που έχει ανάγκη ο λαός και η νεολαία, όμως αυτή η περίοδος δεν είναι χαμένη περίοδος. Είναι η περίοδος που πρέπει να προετοιμάσεις τον ελληνικό λαό και τη νεολαία να σκεφτεί, να οργανωθεί, να τη διαφωτίσεις, να αποκαλύψεις γιατί γίνονται όλα αυτά και βεβαίως όσο είναι τυχοδιωκτικό έτσι ξαφνικά σε περιόδους – να το πω με όρους θεωρητικούς – μη επαναστατικής κατάστασης, να σαλπίζεις εσύ “έφοδο στους ουρανούς” και γενική επίθεση για την εξουσία όταν δεν υπάρχουν οι συνθήκες, άλλο τόσο είναι εγκληματικό, είναι λάθος να μην κάνεις τίποτα, να μην αποκαλύπτεις ποια είναι η πολιτική των κυβερνήσεων και να λες δεν βαριέσαι και να λες «πάμε και όπου βγει». Γιατί αυτό το «πάμε και όπου βγει» σε οδηγεί στο έγκλημα των Τεμπών και στις δολοφονίες αθώων ανθρώπων, σε οδηγεί σε άλλα ζητήματα. Και δυστυχώς το «πάμε και όπου βγει» υπάρχει ως ένα μεγάλο βαθμό και στα κόμματα που κυβέρνησαν μέχρι σήμερα και στο σημερινό κυβερνητικό κόμμα. Πολύ περισσότερο δυστυχώς υπάρχει σε κόμματα της αντιπολίτευσης. Για παράδειγμα στην αξιωματική αντιπολίτευση, τι σου έλεγε πάντα; Από την περίοδο του Τσίπρα που ήταν ας

πούμε η ανθοφορούσα περίοδος αυτού του κόμματος, που ήταν σε άνοδο. Και το άκουσα προχθές κι από κάποιον - μάλιστα λέει θα είναι υποψήφιος πρόεδρος τώρα, αντίπαλος του Κασσελάκη, τον γνωστό Κρητικό να το λέει – ότι το ΚΚΕ λέει «δεν ήθελε να κυβερνήσει», ενώ ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ είπαν “πάμε να κυβερνήσουμε και το κάναμε». Τι έκαναν; μια τρύπτα στο νερό, μην πω τίποτα βαρύτερο. Εμείς γιατί λέγαμε ότι σε αυτές τις συνθήκες δεν πάμε για να κάνουμε την έφοδο και δεν σαλπίσαμε βουρ να πάρουμε να κυβέρνηση; Δεν βλέπαμε ότι υπήρχε ένα αντιμνημονικό κλίμα, μια δυσαρέσκεια στον κόσμο – όπως και σήμερα; Όμως είναι άλλο ο τυχοδιωκτισμός και άλλο να παραιτείσαι από την πάλη. Πρέπει να παλεύεις, να προσεγγίζεις τις μορφές πάλης και τα συνθήματα, τις προτάσεις που θα κάνεις με υπευθυνότητα σαν Κόμμα για να οδηγήσεις τον κόσμο και τη νεολαία ένα βήμα μπροστά, αν όχι σήμερα, τουλάχιστον αύριο. Και σήμερα βεβαίως να παλεύεις για να έχεις κατακτήσεις. Γιατί κοιτάζτε να δείτε, ακόμα και την παραμικρή κατάκτηση, ένα επίδομα που παίρνουν, μία μικρή αύξηση μισθού, να εδώ που είμαστε στη Μακεδονία, στη Χαλκιδική για παράδειγμα, κέρδισαν. Καταξίωσαν ΣΣΕ οι εργαζόμενοι στην «ελληνικός χρυσός» στη Χαλκιδική, στα Μεταλλεία. Είχα πάει εκεί. Μάλιστα τους ζητούσε η εργοδοσία να δουλεύουν 13ωρο την ημέρα μέσα στις στοές, τη στιγμή που δεν μπορείς ούτε 8ωρο να δουλέψεις μέσα στις στοές, εδώ όταν είσαι σε ένα γραφείο εξαντλείσαι πάνω από το 8ωρο, που είναι κάποιο όριο τέλος πάντων. Διεκδικούσαν από τον προπροηγούμενο αιώνα οι εργαζόμενοι όλων των χωρών και το είχαν κατακτήσει. Και με τη συνεπή πάλη τους, την απεργία, κατόρθωσαν να υπογράψουν ΣΣΕ, κατοχύρωσαν το 8ωρο, είχαν και αυξήσεις, είχαν και κάποια δικαιώματα μέσα στις εργασιακές σχέσεις για την ασφάλεια της εργασίας τους κλπ. Αυτό δεν έγινε χωρίς αγώνα.

Ήταν εδώ και ο Γραμματέας του Συνδικάτου Οικοδόμων της Θεσσαλονίκης, ο Θανάσης Κουτσουράς, και μας έλεγε ότι επιστρέφουν στα Συνδικάτα οι εργαζόμενοι, διεκδικούν και εξασφαλίζουν δικαιώματα. Αυτό είναι ένα δείγμα ότι το Συνδικάτο δεν είναι απειλή απόλυσης αλλά διασφάλιση στην πραγματικότητα.

Έτσι ακριβώς είναι κ. Φωτάκη, γιατί κοιτάζτε να δείτε, τα τελευταία χρόνια - εγώ θα έλεγα όχι πολύ μακριά, τα τελευταία δυο τρία χρόνια που τα έχω και πρόσφατα τα στοιχεία- έχουν μεγάλη οργανωτικότητα στα εργατικά συνδικάτα, σε φορείς άλλους, συλλόγους είτε αγροτικούς είτε αυτοαπασχολούμενων είτε νεολαιίστικους φορείς. Δηλαδή φτιάχνονται πολλά νέα σωματεία και σύλλογοι και μαζικοποιούνται τα υπάρχοντα και έχουμε και αλλαγή συσχετισμών. Δηλαδή στις διοικήσεις βγάζουν πραγματικούς αγωνιστές και μέσα εκεί τιμούν τους αγωνιστές που ανήκουν στο ΚΚΕ, που ανήκουν στο ΠΑΜΕ, για τη συνέπειά τους, τη σοβαρότητά τους, την εγγύηση ότι θα πάνε τον αγώνα μπροστά και τα δικαιώματά τους έστω ότι θα πάνε ένα βήμα προς τα μπρος. Αυτό ισχύει. Έχουμε δηλαδή αλλαγές στον συσχετισμό σε πάρα πολλά πρωτοβάθμια σωματεία. Εκεί για παράδειγμα που ήταν στην πλειοψηφία κομμουνιστές, συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ, αν πριν κάποια χρόνια ήταν 500 πρωτοβάθμια σωματεία σε όλη την Ελλάδα, τώρα είναι χιλιάδες. Εργατικά κέντρα ενώ πριν ήταν μόνο 8 με 10, τώρα είναι πάνω από 25 Εργατικά Κέντρα που έχουμε την πλειοψηφία. Αντίστοιχα σε Ομοσπονδίες. Το ίδιο είναι και στον φοιτητικό χώρο, με την Πανσπουδαστική που είναι πρώτη δύναμη για τα τελευταία τρία χρόνια. Ή στους αγρότες, φτιάχνονται ξανά Αγροτικές Ομοσπονδίες, αγροτικοί σύλλογοι σε χωριά. Υπάρχει μία κινητικότητα που δείχνει ότι ένα σημαντικό τμήμα, δεν λέω όλοι, του λαού, της νεολαίας ακουμπάει σε αυτό που λέμε αγώνας. Εμπιστεύεται τους κομμουνιστές και λέει ότι πρέπει μαζί να παλέψουμε, να ενωθούμε για να έχουμε κατακτήσεις σήμερα αλλά να ανοίξουμε και τον δρόμο για αύριο.

Αν καταλαβαίνω σωστά σε αυτό που είπατε πριν και διορθώστε με. Αγώνας δεν σημαίνει αναγκαστικά ότι θέλω να διεκδικήσω και την εξουσία και την κυβέρνηση, σωστά καταλαβαίνω;

Οπωσδήποτε δεν είναι υποχρεωτικό, ένα σωματείο βάζει αιτήματα. Εμείς, όμως, ως ΚΚΕ, που είμαστε πολιτικός φορέας προσπαθούμε να εξηγήσουμε μέσα στο κίνημα ότι: Ξέρεις, μπορεί να έχεις κατακτήσεις, θα σε βοηθήσουμε για αυτό, για ένα αίτημα να το κερδίσεις, αλλά να ξέρεις ότι αυτό θα στο πάρει το αστικό κράτος, η κυβέρνηση και η εργοδοσία, από άλλες μεριές, είτε θα σου επιβάλλει φόρους, είτε θα κάνει περικοπές σε κοινωνικές δαπάνες και θα πληρώνεις στην παιδεία, στην υγεία, στην ασφάλιση, σε άλλους τομείς της κοινωνικής πρόνοιας κλπ. Άρα, λοιπόν, πρέπει να έχεις στο μυαλό σου ότι για να είναι σταθερή η κατάκτηση αυτή, στο μισθό, στο εισόδημα, στην ασφάλιση, στην υγεία, στην παιδεία, παντού, χρειάζεται να πας την πάλη σου πιο πέρα. Να δεις

πολιτικά δηλαδή τα ζητήματα, τι επιλέγεις στα συνδικάτα, στους Δήμους, στις Περιφέρειες, στη βουλή, στα κόμματα, όταν καλείσαι να ψηφίσεις, αλλά κυρίως πως αγωνίζεσαι και οργανώνεσαι και με τι προσανατολισμό. Για παράδειγμα εμείς λέμε, θα μας έχετε ακούσει, ότι πρέπει ο αγώνας όλο και περισσότερο να αποκτά αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό. Αυτό σημαίνει πρέπει να στρέφεται και ενάντια στην αιτία του προβλήματος, που είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, το οποίο πρέπει να ανατραπεί. Και πρέπει να αποκτήσουμε ξανά την εμπιστοσύνη, ιδιαίτερα οι νέοι άνθρωποι, η εργατική τάξη ως σύνολο στη νέα κοινωνία που είναι απαραίτητη, χρειάζεται μια νέα κοινωνία. Ο καπιταλισμός γενικά ως σύστημα “έφαγε πλέον τα ψωμιά του”, 400 χρόνια υπάρχει και κυρίαρχος είναι τους τελευταίους δύο αιώνες τουλάχιστον κι έχει φτάσει στο απόγειό του, δεν έχει να προσφέρει τίποτα άλλο, συνεχώς σαπίζει, διαφθείρεται, μεγαλώνει την εκμετάλλευση.

Γιατί η κοινωνία δεν εμφανίζεται έτοιμη για την ανατροπή αυτή τη στιγμή;

Ε, δεν είναι εύκολο! Σας έλεγα πριν κάποιες σκέψεις. Αυτό δημιουργείται και κάτω από αντικειμενικούς παράγοντες όχι ορισμένες φορές, σχεδόν πάντα στην Ιστορία δεν έχουμε γνωρίσει κάτι διαφορετικό ... Αλλά, κοιτάξετε να δείτε ένα ζήτημα: Πόλεμος για παράδειγμα: Υπάρχει κίνδυνος να εμπλακούμε σε γενικότερους πολέμους στην περιοχή και με αφορμή τη σύγκρουση Ρωσίας – ΝΑΤΟ – Κίνα – ΗΠΑ για την πρωτοκαθεδρία, εδώ στη Μ. Ανατολή, στην περιοχή κλπ, τι στάση πρέπει να κρατήσει ο ελληνικός λαός σε έναν τέτοιο πόλεμο; Υπερασπιζόμενος, οπωσδήποτε, κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας, τα συμφέροντα του ελληνικού λαού, αλλά σε ποια κατεύθυνση; Να τελειώσει ο πόλεμος, να γίνει ειρήνη – βάζω έναν προβληματισμό – και μετά να επανέλθουμε στην προτέρα κατάσταση, με το καπιταλιστικό σύστημα ατόφιο, με την κυβέρνηση Μητσοτάκη ή όποια άλλη τέτοιου είδους αστική κυβέρνηση; Ή πρέπει να οδηγηθεί η πάλη μέχρι τέλους και ο λαός να αρπάξει την ευκαιρία, με τον αγώνα του, με την πάλη του και τη συμμετοχή του και να οικοδομήσει αυτή τη νέα κοινωνία και να πάρει αυτός την εξουσία;

Να σας πάμε και στην αντιπολίτευση. Ακούμε την περίφημη ρήση “δεν υπάρχει αντιπολίτευση σήμερα, ο Μητσοτάκης είναι μόνος του, η κυβέρνηση είναι μόνη της, δεν έχει πόλο απέναντί”... Εσείς κάνετε μια αναφορά στο Βελίδειο και είναι ενδιαφέρον ότι βάλατε το θέμα ότι εσείς είστε η αντιπολίτευση...

Ναι, εμείς έχουμε διαφορετική άποψη. Εμείς θεωρούμε ότι είναι ψεύτικο ιδεολόγημα αυτό και μάλιστα θεωρούμε ότι κινείται και από την κυβερνητική προπαγάνδα το ότι “δεν υπάρχει αντιπολίτευση”. Εμείς πιστεύουμε ότι υπάρχει αντιπολίτευση τον τελευταίο χρόνο, τα τελευταία δύο χρόνια, πρώτα από όλα είναι οι μεγάλοι αγώνες που έγιναν. Αν μετρήσετε τον κόσμο που συμμετείχε σε αυτές τις τεράστιες απεργιακές κινητοποιήσεις, τις διαδηλώσεις για κάθε ζήτημα, είτε αφορά τα φυσικά φαινόμενα, πλημμύρες, πυρκαγιές, με ενεργή συμμετοχή και εθελοντική εργασία, είτε για τα Τέμπη, είτε για άλλα μεγάλα εργατικά ατυχήματα, είτε για το εισόδημα. Είτε για την υγεία, οι νοσοκομειακοί γιατροί, οι νοσηλευτές. Είτε για την παιδεία, οι εκπαιδευτικοί, οι μαθητές οι γονείς. Οι συνταξιούχοι για τα ασφαλιστικά τους δικαιώματα και τις συντάξεις τους. Οι πάντες στην Ελλάδα, είναι τεράστιες οι κινητοποιήσεις. Και μάλιστα με σημαντική ένταση σε αιτήματα που μας πάνε μπροστά, ανοίγουν δρόμους. Άρα, λοιπόν, εδώ πρέπει να πούμε ότι αυτό είναι αντιπολίτευση και μάλιστα γνήσια λαϊκή αντιπολίτευση.

Μπορεί να μην υπάρχει στα άλλα αστικά κόμματα, αυτά που πιθανόν ο κ. Μητσοτάκης και η κυβέρνηση της ΝΔ τα βλέπει και ως προνομιακούς αντιπάλους, τους χρειάζεται...

Τον ΣΥΡΙΖΑ;

Τον ΣΥΡΙΖΑ ή το ΠΑΣΟΚ. Γενικά θα έλεγα όλο αυτό το φάσμα της αμαρτωλής σοσιαλδημοκρατίας...

Αμαρτωλή λέτε;

Ναι αμαρτωλή, εντελώς αμαρτωλή. Και το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ όλα αυτά τα χρόνια αν αναλογιστεί κανείς τι ζημιά έκαναν στο ίδιο το λαϊκό κίνημα και στην πορεία της χώρας προς τα εμπρός, αν τα σκεφτεί σε βάθος - και όχι μικροκομματικά ή με συναισθηματικούς λόγους, γιατί άλλος συμπαθούσε τον έναν, άλλος συμπαθούσε τον άλλο από τους ηγέτες τους - θα δείτε ότι το ΚΚΕ λέει αλήθεια σε αυτά τα ζητήματα που τα είχε προβλέψει. Όπως, επίσης, και άλλες μικρές ομάδες του σοσιαλδημοκρατικού, οππορουνιστικού να το πω έτσι χώρου, που εμφανίζονται, που

ήταν σε αυτά τα κόμματα, είτε στο ΠΑΣΟΚ είτε στον ΣΥΡΙΖΑ και τώρα είναι διάσπαρτες στην ελληνική κοινωνία, στο πολιτικό σύστημα. Τι θέλετε να σας πω τώρα να πιάσουμε; Το Μέγα25 ή το Ποτάμι που διαλύθηκε ή ξέρω εγώ μετά τα ζητήματα που αφορούν την Πλεύση Ελευθερίας ή τη Νέα Αριστερά τώρα που έφυγε από τον ΣΥΡΙΖΑ με τους βουλευτές ή άλλες ομάδες; Αυτοί είναι προνομιακοί αντίπαλοι για τη ΝΔ. Και η ΝΔ και ο κ. Μητσοτάκης, η εκτίμησή μας είναι και το βλέπετε φαντάζομαι κι εσείς στο πολιτικό σκηνικό, θέλει να ανασυσταθεί ο άλλος πόλος στο πολιτικό σύστημα στην ίδια κατεύθυνση...

Θέλει, λέτε, ή τον συμφέρει να είναι σε κόμμα το λεγόμενο;

Θέλει να ανασυσταθεί, το θέλει ο κ. Μητσοτάκης, το θέλει αυτό που εκπροσωπεί, η άρχουσα τάξη της χώρας, τα οικονομικά συμφέροντα, γιατί μόνο έτσι θα μπορεί και να ενσωματώνεται λαϊκή δυσaréσκεια, βάζοντας τρικλοποδιές στους αγώνες, στο κίνημα, που κυρίως φοβάται, αλλά και να ενσωματώνεται πολιτικά. Και, βεβαίως, να υπάρχει μια εναλλακτική ξεκούρασης της μιας πλευράς, για παράδειγμα της ΝΔ ή του συντηρητικού πόλου στη διακυβέρνηση της χώρας όταν η δυσaréσκεια φτάνει στο αμήν, αλλά εγκλωβισμένη σε ένα σύστημα κομμάτων αντιπολίτευσης, ως δήθεν εναλλακτική στον κ. Μητσοτάκη, που θα είναι και θα κινούνται σε αυτή την κατεύθυνση. Αυτό το επιδιώκει.

Πάντως ταυτόχρονα - εκτός από αυτό, από την ενσωμάτωση της λαϊκής δυσaréσκειας - είναι το γεγονός ότι βρισκόμαστε σε μία κρίσιμη φάση για τα ονομαζόμενα εθνικά θέματα, για όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας, οικονομική κρίση, πόλεμος, αντιθέσεις κλπ, και θέλει τους συμβιβασμούς που θα χρειαστεί να κάνει για το Κυπριακό, για το Αιγαίο, για κυριαρχικά δικαιώματα, υποχωρώντας σε αξιώσεις των "εταίρων" μας στην ΕΕ, στο ΝΑΤΟ, αλλά και στην Τουρκία που συμμετέχει σε αυτά, να τα κάνει με τη συναίνεση άλλων δυνάμεων. Δεν μπορεί μόνη της η κυβέρνηση της ΝΔ να προχωρήσει όλα αυτά τα μέτρα, θα βρει απέναντί της τον ελληνικό λαό. Άρα θέλει ευρύτερες συνααινέσεις και αυτό της δίνει αυτός ο πόλος.

Να ρωτήσω κάτι: Για πολλούς πολίτες η κατάσταση στον ΣΥΡΙΖΑ κυρίως, αλλά και στο ΠΑΣΟΚ με όλο αυτό το πράγμα, αλλά ιδίως στον ΣΥΡΙΖΑ, το χαρακτηρίζουν ότι θυμίζει επιθεώρηση, Δελφινάριο. Είναι η μεγαλύτερη υπηρεσία στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, συμφωνείτε; Και το φαινόμενο Κασσελάκη...

Ναι, είναι λίγο τραγωδία, είναι και κωμωδία, όπως θέλετε πείτε το. Η ουσία πάντως είναι αυτή. Για εμάς να σας πω ειλικρινά δεν μας κάνει εντύπωση, είναι προδιαγεγραμμένη η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ να φτάσει σε Κασσελακειάδα. Είναι προδιαγεγραμμένη αυτή η πορεία. Η πορεία του ιδεολογικού, πολιτικού και οργανωτικού εκφυλισμού, γιατί για τέτοιο πράγμα πρόκειται - και εμείς δεν το λέμε από ηθικολογικούς λόγους ή από ηθικίστικες αντιλήψεις, αλλά το λέμε με βάση την πολιτική γραμμή που διέππει αυτά τα κόμματα, αυτό το κόμμα και όπως έχουν προχωρήσει μέχρι σήμερα - ήταν λογική συνέπεια όλων αυτών των πραγμάτων...

Το κέντρο πιστεύετε ότι το έχουμε ανακαλύψει εμείς; Ότι έχουμε κάνει μια εφεύρεση του κέντρου για όσους θέλουν και να τσαλαβουτούν;...

Εμείς όταν λέτε, ποιοι εμείς; Οι δημοσιογράφοι, εσείς; Ή το πολιτικό σύστημα;...

Αναφέρομαι σε αυτό που λέγεται "κεντροαριστερά" "ποιος θα κερδίσει το κέντρο", σε κάθε εκλογική αναμέτρηση συζητάμε για το ποιος θα κερδίσει το "κέντρο". Μήπως έχουμε κάνει αυτή την εφεύρεση για όσους θέλουν να τσαλαβουτούν και στα αριστερά και στα δεξιά;

Να σας πω κάτι; Παρότι έχει μια ιστορική παράδοση αυτό το ζήτημα και θέλει βαθύτερη ανάλυση πως ξεκίνησε, αλλά ήταν άλλες περιόδους εκείνες, εγώ θα έλεγα σήμερα, στον 21ο αιώνα, το να μιλάς πολιτικά - ιδεολογικά με γεωγραφικούς όρους, "αυτός είναι στα αριστερά, αυτός είναι στα δεξιά, αυτοί είναι στο κέντρο", είναι από γελοίο μέχρι απίθανο, μέχρι μεταφυσική προσέγγιση. Δεν υπάρχει αυτό το πράγμα. Στην κοινωνία αυτή που ζούμε και σε όλες τις κοινωνίες, υπάρχουν συγκριμένες τάξεις, συγκεκριμένα συμφέροντα. Υπάρχουν οι εργάτες που δουλεύουν στο εργοστάσιο, υπάρχουν οι υπάλληλοι που δουλεύουν σε διάφορες υπηρεσίες, υπάρχουν οι μικροεπιχειρηματίες που αγωνίζονται να μην συνθλιβούν από τα μονοπώλια και ζητούν ένα ζωτικό χώρο, υπάρχει η αγροτιά που είναι στην πρωτογενή παραγωγή και παλεύει για να βγάλει τον

«επιούσιο» και αυτή. Υπάρχουν αυτοί οι άνθρωποι. Υπάρχουν οι νέοι που δεν έχουν κατασταλάξει που θα πάνε ή τι θα κάνουν, που θα δουλέψουν, αλλά που κουβαλάνε βιώματα από τους γονείς τους, που είναι είτε εργάτες, είτε αγρότες, είτε επαγγελματίες, είτε υπάλληλοι κάτι είναι τέλος πάντων. Και κάποιοι, ένα 5%, είναι η ελίτ, είναι η άρχουσα τάξη, είναι αυτοί που «έχουν», οι βιομήχανοι, οι εφοπλιστές, πόσοι είναι αυτοί 5%; Μαζί με τους ακολούθους τους άντε να είναι 10%. Το 90% είναι η πλειοψηφία αυτό που λέμε λαός, εργαζόμενοι, καταπιεζόμενοι.

Άρα αυτό υπάρχει στην κοινωνία. Τα πολιτικά κόμματα είναι ο άλλος είναι κομμουνιστής, τι πάει να πει είναι αριστερός; Είναι αριστεροδέξιος... Ο άλλος ήταν ξέρω γω δεξιός με την έννοια ότι ψήφισε μια φορά ΝΔ - δεν το καταλάβαινε, έτσι ήταν ο μπαμπάς του – αλλά μετά έγινε υποτίθεται αριστερός, έγινε κομμουνιστής, τι πάει να πει αυτό; Που θα τον βάλεις αυτόν; Τι ψηφίζει ο άλλος κάθε φορά... Εμείς λέμε να ψηφίζει σταθερά ΚΚΕ βέβαια!

Πάντως ήταν ένας διαχωρισμός ιστορικός “αριστερά - δεξιά – κέντρο”...

Ε, ναι για αυτό λέω, κάποτε μπορεί να είχε νόημα, από τη Γαλλική Επανάσταση, εντάξει, που οι αριστεροί κάθονταν στα αριστερά έδρανα και έτσι διατηρείται ακόμα και τώρα και στα εθνικά κοινοβούλια εδώ έτσι είναι. Και εμείς είμαστε στο αριστερό άκρο, αλλά αυτό προσδιορίζει; Δηλαδή αν πήγαινα και καθόμουν από εκεί θα έλεγα άλλα; Μην τρελαθούμε τώρα!

Για τον εκφυλισμό του ΣΥΡΙΖΑ, για αυτό έκανα και αυτή την πάσα για το κέντρο, γιατί και εκείνοι χρησιμοποιούν και το αριστερά και το κέντρο και αν οφείλεται σε αυτό ο εκφυλισμός;

Εγώ νομίζω υπάρχουν τα αστικά κόμματα, αυτά που έχουν μια λογική. Γιατί αυτά τα κόμματα μιλούν εν ονόματι του καπιταλισμού, του συστήματος, δεν θέλουν ανατροπή ριζική, μιλούν για την ΕΕ, το ΝΑΤΟ, έχουν μια γραμμή. Αυτά όλα είναι είτε στη ΝΔ, είτε στο ΠΑΣΟΚ, είτε στο ΣΥΡΙΖΑ.

κ. Γραμματέα να πάμε λίγο σε αυτά που θέλει να ξεχάσει η κυβέρνηση και στα Τέμπη, που πήγε να μας το ξαναθυμίσει ένα παρ’ ολίγον ατύχημα στους Αγίους Αναργύρους;...

-Ναι, θα γινόταν το ίδιο ακριβώς, ήταν στις ίδιες ράγες...

Και μια σημερινή δήλωση ότι “δεν έγινε και κάτι, δεν έγινε ατύχημα, μην το μεγαλοποιούμε”...

Δυστυχώς ισχύει αυτό που έχουμε πει: Δεν έχει παρθεί κανένα μέτρο ούτε καν μετά από αυτό το έγκλημα, γιατί έγκλημα ήταν αυτό που έγινε στα Τέμπη, δεν έχει παρθεί κανένα ουσιαστικό μέτρο για τους ελληνικούς σιδηρόδρομους, για τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Πείτε μου ένα μέτρο που έχει πάρει από αυτά που πρότειναν και οι ίδιοι οι συγγενείς των θυμάτων και συγκεκριμένοι επιστήμονες που μελέτησαν το φαινόμενο και από άλλες χώρες επίσης επιστήμονες – τεχνοκράτες που μίλησαν, αλλά και από το ΚΚΕ και οι ίδιοι οι συνδικαλιστές που ζούνε αυτή την κατάσταση χρόνια τώρα και έχουν συγκεκριμένες προτάσεις γύρω από αυτά τα ζητήματα. Δεν έχει παρθεί κανένα ουσιαστικό μέτρο και θα ξαναέχουμε δυστυχώς δυστυχήματα τέτοιου είδους. Και από αυτή τη σκοπιά, μαζί με το γεγονός ότι θα πρέπει να δικαστούν επιτέλους οι υπεύθυνοι, να καθίσουν στο σκαμνί, που είναι και στην κυβέρνηση, υπουργοί, πολιτικά πρόσωπα και οι υπόλοιποι διοικητικοί που έχουν τις αντίστοιχες ευθύνες, θα πρέπει αυτό το ζήτημα να κρατιέται στην επικαιρότητα. Σωστά κάνατε που με ρωτήσατε και νομίζω πρέπει να συνεχίσουμε τον αγώνα να μην ξεχαστεί. Γιατί ξέρετε, οι κυβερνήσεις, τα κόμματα που κυβέρνησαν, η αξιωματική αντιπολίτευση και άλλοι, σε αυτό που επενδύουν για όλα τα εγκλήματα - τα λάθη τους να πω για να μην πω εγκλήματα - και τις ελλείψεις που παρουσίασαν και που αφορούσε τις ζωές των συνανθρώπων μας, στηρίζονται σε αυτό που έλεγε κάποτε ο μακαρίτης ο πατέρας Μητσοτάκης και άλλοι “ε, εντάξει τί έγινε, σε λίγα χρόνια ποιος θα θυμάται”, όπως έλεγε για το Μακεδονικό, ποιος θα θυμάται το άλλο... Εκεί στηρίζονται, ότι θα έχει ξεχαστεί και θα ξανακάνουν τα ίδια και θα τρώνε αυτοί από τα “κλεφτόδεντρα” που υπάρχουν! “Λεφτόδεντρα” δεν έχουν, αλλά “κλεφτόδεντρα” πολλά...

Αν πας στη google και πατήσεις Κουτσούμπας ρολοί θα σου βγάλει ότι φοράτε rolex. Είναι μια μόνιμη επωδός της ακροδεξιάς, ορίστε ο Γραμματέας ο κομμουνιστής με το rolex...

Ναι, οι Χρυσουγίτες μου φαίνεται το βάζαν και κάποιιοι το λέγαν, πρώτος ο Κασιμάτης, τον γραφικό που είναι τώρα σε μια άλλη εφημερίδα, τότε ήταν στην Καθημερινή. Ένας υποτίθεται δημοσιογράφος.

Είναι στα Νέα ο συνάδελφος δημοσιογράφος...

Α στα Νέα είναι; Ναι στα Νέα είναι στη δεύτερη σελίδα. Ο οποίος έγραψε μια φορά σε μια απίθανη εκδήλωση στο Ηρώδειο και είχε πάρει φωτογραφία ένα ρολοί το οποίο βέβαια άμα το πλησίαζες έγραφε crown, ούτε μαϊμού rolex ήταν, το οποίο χάλασε μετά από καιρό. Έμοιαζε λέει κάπως το λουράκι με rolex. Εγώ δεν είχα δει μέχρι τότε rolex, μετά έψαξα και είδα τί είναι τα rolex. Αυτό ούτε μαϊμού ROLEX ήταν ήταν crown και ήταν παρμένο από ένα πανηγύρι γιατί τέτοια ρολόγια φορούσα. Τα έπαιρνα για ένα χρόνο, όσο κρατάγανε και μετά τα πέταγα. Σ' αυτό ούτε μπαταρία δεν μπορούσες να αλλάξεις. Μόλις τέλειωσε η μπαταρία του και σταμάτησε, το πήγα σε έναν εκεί στη γειτονιά, στη Νέα Ιωνία και μου λέει "δεν γίνεται τίποτα με αυτό. Δεν ξέρω τι μάρκα είναι, από που προέρχεται". Αυτό ήταν το περίφημο rolex. Πρόκειται για γελοιότητα. Το θέμα δεν είναι η γελοιότητα, είναι η δημοσιογραφία. Μάλιστα τότε έλεγα μήπως να του στείλω σε ένα κουτάκι αυτό το ρολοί; Να το χαρίσω στον Κασιμάτη. Ότι ο Κουτσούμπας σου χαρίζει το rolex για το οποίο έγραψες. Αλλά μου λένε, συγγνώμη για την έκφραση, δεν τον "γράφεις" καλύτερα από το να ασχοληθείς με αυτό; Αυτή είναι η ιστορία όλη.

Ήταν ο Γραμματέας του ΚΚΕ... Τον ευχαριστούμε πολύ.

ΑΘΗΝΑ 14/9/2024

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ